Nebežinau, ką jam sakiau, jis šaukė: „Nutilk, nutilk!“ Kalbėjau toliau, jis mane pertraukinėjo, jo balsas darėsi pagiežingas, galop jis niršiai sviedė:

– Negali būti niekšas vien todėl, kad atsisakai pritarti senatviškam jūsų užsispyrimui.

– Gana. Nebenoriu tavęs matyti!

Numečiau ragelį, atsisėdau – suplukusi, virpanti, pakirstom kojom. Mes ne kartą buvome mirtinai susiėdę, bet šis atvejis buvo rimtas: aš jo nebematysiu. Netikėta jo permaina buvo man šleikšti, o jo žodžiai mane įskaudino, nes sąmoningai buvo užgaulūs.

– Jis mus įžeidė. Kalbėjo apie mūsų senatvišką užsispyrimą. Niekada daugiau su juo nesimatysiu ir nenoriu, kad tu matytumeisi.

– Tu taip pat buvai šiurkšti. Nereikėjo pasiduoti emocijoms.

– O kodėl ne? Mūsų emocijos jam nėmaž nerūpėjo; negu mes jam svarbiau karjera, jis sutinka mokėti už ją nutrauktais santykiais...

– Jis neketina nutraukti santykių. Ir, beje, to nebus, aš prieš.

– Na, o man bus: tarp manęs ir Filipo viskas baigta.

Nutilau; vis dar drebėjau iš įtūžio.

– Jau kuris laikas Filipas rezga kažką neaiškaus, – pasakė Andrė. – Tu nenorėjai to pripažinti, o aš aiškiai supratau. Ir vis dėlto nebūčiau patikėjęs, kad iki to prieis.

– Bjaurus smulkus karjeristas, garbėtroška.

– Taip, – pritarė Andrė suglumusiu tonu. – Bet kodėl?

– Kaip kodėl?

– Aną vakarą sakėme: žinoma, iš dalies atsakingi mes. – Jis padvejojo: – Ambicijas jam įpūtei tu: jis pats buvo ganėtinai abejingas. O aš, matyt, išugdžiau jo prieštaras.

– Dėl visko kalta Irena, – išpyškinau. – Jei nebūtų jos vedęs, jei nebūtų patekęs į tą aplinką, niekada nebūtų buvę jokių sandėrių.

– Bet jis ją vedė – iš dalies dėl to, kad ta aplinka darė jam įspūdį. Jau seniai jo vertybės nebe tokios kaip mūsų. Priežastys akivaizdžios...

– Juk neginsi jo.

– Bandau jį sau paaiškinti.

– Joks paaiškinimas manęs neįtikins. Aš su juo daugiau nesimatysiu. Ir nenoriu, kad matytumeis tu.

– Neklysk. Aš jam nepritariu. Visai nepritariu. Bet su juo matysiuosi. Tu taip pat.

– Ne. Ir jei mane paliksi po to, ką jis man pasakė telefonu, supyksiu ant tavęs taip, kaip dar niekad nesu pykusi. Nekalbėk man apie jį.

Bet mes negalėjome kalbėti ir apie ką kita. Pavakarieniavome tylomis, paskubom, paskui kiekvienas nusitvėrėme po knygą. Pykau ant Irenos, ant Andrė, ant viso pasaulio. „Žinoma, iš dalies atsakingi mes.“ Ak, ieškoti priežasčių – tuščias dalykas. „Jūsų senatviškas užsispyrimas“, – jis išrėkė man šiuos žodžius. Buvau tokia tikra jo meile mums, man; iš tiesų buvau jam ne kažin ko verta – niekas, sendaiktis akse-

suarų krautuvėlėje; teliko jį taip pat ten nugrūsti. Visą naktį mane smaugė pagieža. Rytą, kai Andrė išėjo, įsmukau į Filipo kambarį, suplėšiau, išmečiau senus laikraščius, senus popierius, sukroviau į lagaminą jo knygas, į kitą – megztinį, pižamą, viską, kas buvo likę spintoje. Prieš plikas lentas mano akys paplūdo ašaromis. Sukirbo tiek graudinančių, jaudinančių, nuostabių prisiminimų. Aš padarysiu jiems galą. Jis mane paliko, išdavė, pašiepė, įžeidė. Niekada jam neatleisiu.

Praėjo dvi dienos; apie Filipą mes nekalbėjome. Trečios dienos rytą, žiūrinėdama korespondenciją, tariau Andrė:

– Filipo laiškas.

– Manau, jis atsiprašo.

– Tiktai gaišta laiką. Aš jo neskaitysiu.

– O! Vis dėlto žvilgtelėk. Žinai, kiek jam kainuoja žengti pirmą žingsnį. Suteik jam šansą.

– Jokių kalbų.

Įdėjau perlenktą laišką į voką, užrašiau Filipo adresą.

– Prašom įmesti jį į pašto dėžutę.

Aš per daug lengvai pasiduodavau gražioms jo šypsenoms, meilioms frazėms. Šįsyk nenusileisiu.

Praėjo dvi dienos; po vidurdienio į duris paskambino Irena.

– Norėčiau penkias minutes su jumis šnektelėti.

Paprastutė suknelė, nuogos rankos, plevenantys plaukai: ji atrodė kaip jauna mergaitė, gaivi ir drovi. Niekada dar nebuvau mačiusi jos šiame vaidmenyje. Įleidau ją vi-

dun. Ji, aišku, atėjo apginti Filipo bylos. Sugrąžintas laiškas jį įskaudinęs. Jis atsiprašo už tai, ką sakė telefonu, visiškai taip nemanąs, bet aš juk žinau, koks jo būdas – greitai užsiplieskia ir prišneka nežinia ką – ir kitos panašios tuščios šnekos.

– Kodėl neatėjo pats?

– Bijojo, kad neužtrenktumėte durų jam prieš nosį.

– Iš tiesų būčiau taip padariusi. Nenoriu jo nė matyti. Baigta. Viskas baigta.

Ji nepasidavė. Jam nepakeliama, kad aš ant jo pykstu, jis neįsivaizdavęs, kad aš viską taip paimsianti į širdį.

– Vadinasi, jis visai sukvailėjo – tegu eina velniop!

– Bet jūs nesuprantate; tėčiui labai pavyko, Filipo amžiuje tokia vieta – nuostabus dalykas. Jūs negalite reikalauti, kad jis aukotų jums savo ateitį.

– Jis turėjo ateitį – garbingą, atitinkančią jo pažiūras.

– Atleiskite: jūsų pažiūras. Jis progresavo.

– Jis progresuos – pažįstama giesmelė; suderins savo nuomonę su jūsų interesais. Dabar jis neišsikapsto iš nesąžiningumo liūno: jam terūpi sėkmė. Išsižada savęs ir tai žino, štai kas bjauru, – įpykusi išrėžiau aš.

Irena įdėmiai mane nužvelgė:

– Kaip įsivaizduoju, jūsų gyvenimas visada buvo nepriekaištingas, ir tai leidžia jums iš aukšto visus teisti.

Suakmenėjau.

– Aš stengiausi būti sąžininga. Norėjau, kad toks būtų Filipas. Labai gaila, kad jūs nukreipėte jį kita vaga.

Ji ėmė juoktis:

– Sakytum, jis tapo plėšiku ar pinigų padirbinėtoju.

– Atsižvelgiant į jo įsitikinimus, toks pasirinkimas man neatrodo garbingas.

Irena atsistojo.

– Vis dėlto keistas griežtumas, – pratarė lėtai. – Jo tėvas, politiškai labiau angažuotas už jus, nenutraukė santykių su Filipu. O jūs...

Nukirtau ją:

– Nenutraukė... Norite pasakyti, kad jie buvo susitikę?

– Nežinau, – skubiai atsakė ji. – Žinau: kai Filipas jam pranešė apie savo sprendimą, nebuvo kalbos apie santykių nutraukimą.

– Tai buvo prieš telefono skambutį. O paskui?

– Nežinau.

– Nežinote, su kuo Filipas matosi ar nesimato?

Ji atkakliai pakartojo:

– Ne.

– Tebūnie. Tai nesvarbu, – pasakiau.

Palydėjau ją iki durų. Vėl apsvarsčiau paskutines mūsų replikas. Ar ji prasitarė klastingai, ar neapdairiai? Šiaip ar taip, aš apsisprendžiau. Beveik apsisprendžiau. Ne tiek, kad pamirščiau savo pyktį. Bet ganėtinai, ir todėl mane graužė baisus nerimas.

Vos grįžo Andrė, jį užsipuoliau:

– Kodėl man nesakei, kad vėl buvai susitikęs su Filipu?

– Kas tau sakė?

– Irena. Ji atėjo manęs paklausti, kodėl aš su juo nesimatau – tu juk mataisi.

– Aš tave įspėjau, kad su juo matysiuosi.

– O aš įspėjau, kad už tai mirtinai ant tavęs supyksiu. Tai tu įkalbėjai jį man parašyti.

– Kad ne.

– Aišku, kad taip. Apmulkinai mane. „Žinai, kiek jam kainuoja žengti pirmą žingsnį.“ O jį žengei tu! Slapčia.

– Tavo atžvilgiu pirmą žingsnį žengė jis.

– Tavo stumiamas. Jūs susimokėte man už nugaros. Elgėtės su manimi kaip su vaiku, kaip su ligone. Tu neturėjai teisės.

Netikėtai mano galvą apniaukė raudonas garas, raudonas ūkas tvyrojo prieš akis, kažkas raudono spengė gerklėje. Įniršis ant Filipo man ne naujiena, aš save pažįstu. Bet Andrė... kai – retai, labai retai! – ant jo įsiuntu, kyla viesulas, jis teškia mane už daugybės kilometrų nuo jo ir savęs pačios į vienatvę – ir tvilkinančią, ir ledinę.

– Niekada man nemelavai! Tai pirmas kartas.

– Tarkime, aš buvau neteisus.

– Neteisus, kad vėl susitikai su Filipu, neteisus, kad rezgei sąmokslą prieš mane su juo ir Irena, neteisus, kad mane mulkinai, man melavai. Daug neteisumų.

– Klausyk... Gal ramiai manęs išklausytum?

– Ne. Nebenoriu su tavimi kalbėtis, tavęs matyti, man reikia pabūti vienai – einu pakvėpuoti grynu oru.

– Eik pakvėpuoti grynu oru ir pasistenk apsiraminti, – sausai tarstelėjo jis man.

Patraukiau gatvėmis, žingsniavau – taip ne sykį darydavau, norėdama nuginti baimę, pyktį, atsikratyti įkyrių vaizdų. Tik man jau nebe dvidešimt, net nebe penkiasdešimt – labai greit nuvargau. Užsukusi į kavinę išgėriau taurę vyno; akis žeidė ryški neono šviesa. Su Filipu baigta. Vedęs jis perėjo į kitą pusę. Man liko tik Andrė, kurio kaip tik ir nėra. Maniau, kad mes vienas kitą matome kiaurai, darnūs, sujungti kaip Siamo dvyniai. O jis nuo manęs atsiribojo, man pamelavo: ant suolo aš likau viena. Kas sekundę, prisimindama jo veidą, balsą, kursčiau tūžmastį, kuri mane sekino. Kaip tos ligos, kai puoselėji savo kančią: kiekvienas įkvėpimas drasko tau plaučius, ir vis dėlto tu priverstas kvėpuoti.

Išėjau iš kavinės ir nužingsniavau toliau. Ir kas tada? – svarsčiau apkvaitusi. Mes nesiskirsime. Ir toliau vieniši gyvensime šonas prie šono. Aš kibte įsikibsiu savo pretenzijų, kurių nenorėsiu pamiršti. Mintis, kad vieną dieną mano pyktis išgaruos, varė mane į neviltį.

Grįžusi radau ant stalo raštelį: „Aš kine.“ Stumtelėjau mūsų miegamojo duris. Ant lovos gulėjo Andrė pižama, ant žemės stovėjo jo mokasinai, atstojantys jam šlepetes, o ant naktinio stalelio – pypkė, pakelis tabako ir vaistai nuo spaudimo. Akimirką skaudžiai jį pajutau, lyg jį būtų atitolinusi nuo manęs liga ar tremtis ir aš ieškočiau jo paliktuose daiktuose. Akys paplūdo ašaromis. Išgėriau migdomųjų ir atsiguliau.

Kai atsibudau ryte, jis miegojo susirietęs, įrėmęs delną į sieną. Nukreipiau akis. Jokio siektelėjimo jo link. Mano

širdis buvo šalta ir gūdi kaip apleista koplyčia, kurioje nebesmilksta nė mažiausia lempelė. Šlepetės, pypkė manęs nebejaudino, nebežadino skaudžios netekties jausmo; tai tebuvo pėdsakai to pašaliečio, kuris gyveno su manimi po vienu stogu. Žiauri pykčio, kuris radosi iš meilės ir žudo meilę, prieštara.

Aš su juo nesikalbėjau – kol jis bibliotekoje gėrė arbatą, tūnojau savo kambaryje. Prieš išeidamas man šūktelėjo:

– Ar nenorėtum, kad pasiaiškintume?

– Ne.

Nebuvo ko aiškinti. Pyktis, skausmas, sustingusi mano širdis... atsimušę į tai žodžiai sudužtų.

Visą dieną galvojau apie Andrė, ir kartais mintyse kažkas suraibuliuodavo. Lyg susitrenkus galvą – rega susidrumsčia, pasaulį matai dvilypį, skirtinguose lygmenyse, ir negali suvokti, kur viršus, o kur apačia. Tuodu atvaizdai – Andrė atvaizdas praeityje ir dabartyje – nederėjo tarpusavyje. Kažkur būta klaidos. Ši akimirka – melas: tai ne jis, tai ne aš, ta istorija vyksta kitur. Nebent praeitis buvo miražas: aš klydau dėl Andrė. Nei viena, nei kita, pagalvojau, kai vėl įstengiau aiškiai suvokti. Iš tiesų jis pasikeitė. Paseno. Nebeteikia niekam tiek svarbos. Kadaise Filipo elgesys būtų jį suerzinęs: dabar tik jam nepritaria. Jis nebūtų gudravęs man už nugaros, nebūtų melavęs. Jo jautrumas, dorovingumas atbuko. Ar jis ir toliau risis žemyn? Vis abejingesnis... Nenoriu. Šitą širdies vangumą jie vadina atlaidumu, išmintingumu: tai jumyse įsikuria mirtis. Dar ne, dar ne dabar.

Tą dieną pasirodė pirmoji mano knygos kritika. Lantjė kaltino mane pasikartojimu. Tas senas kvailys manęs nekenčia; nereikėtų jo paisyti. Bet kadangi buvau irzliai nusiteikusi, sudirgau. Būčiau norėjusi pasikalbėti apie tai su Andrė, tačiau būtų tekę su juo susitaikyti, o aš nenorėjau.

– Uždariau laboratoriją, – maloniai šypsodamas pranešė jis man vakare. – Galim važiuoti į Vilnevą ir į Italiją, kada tik panorėsi.

– Mes nusprendėme šį mėnesį praleisti Paryžiuje, – atšoviau sausai.

– Gal tu apsigalvojai?

– Neapsigalvojau.

Andrė veidas sustingo.

– Ar dar ilgai pūsiesi?

– Bijau, kad taip.

– Ką gi! Tu neteisi. Tai neproporcinga tam, kas įvyko.

– Kiekvienas turi savo matus.

– Taviškiai nukrypsta nuo normos. Tu amžinai tokia pati. Pagauta optimizmo, voliuntarizmo, slepi nuo savęs tiesą, o kai ji galop ima badyti akis, palūžti arba pratrūksti. Tave varo į neviltį – ir dėl to užsipuoli mane – kad pervertinai Filipą.

– Tu niekada jo nevertinai.

– Ne. Tiesiog nekūriau didelių iliuzijų dėl jo gabumų ir charakterio. Ir apskritai dar per daug nerimavau.

– Vaikas nėra lyg eksperimentas laboratorijoje. Jis tampa tuo, kuo jį padaro tėvai. Tu jį vaizdavaisi pralaimėtoją – tai jam neišėjo į naudą.

– O tu visada vaizduojiesi laimėtoją. Tavo valia. Bet su sąlyga, kad gebėsi ištvert, kai praloši. Bet tu nesugebi. Stengiesi išsisukti, nesitveri pykčiu, kaltini trečią ir ketvirtą – gerai bet kas, kad tik nepripažintum savo klaidų.

– Kuo nors pasikliauti nėra klaida!

– O, kada tu pripažinsi, kad buvai neteisi!

Žinau. Jaunystėje man tiek priekaištauta, būti teisiai man taip daug kainavo, kad atkaru save kritikuoti. Bet nebuvau nusiteikusi to pripažinti. Čiupau viskio butelį.

– Negaliu patikėti! Tu mane kaltini!

Prisipyliau stiklinę ir susiverčiau ją vienu mauku. Andrė veidas, balsas – tas pats, kitas, mylimas, nekenčiamas – visos tos prieštaros sruvo žemyn mano kūnu; mano nervai, raumenys pastiro lyg nuo kokios stabligės.

– Nuo pat pradžių tu atsisakei taikiai diskutuoti. Vietoj to ėmei trūkčioti. O dabar pasigersi. Juokinga, – tarė jis, kai aš prisipyliau antrą stiklinę.

– Norėsiu ir pasigersiu. Ne tavo reikalas, duok man ramybę.

Nusinešiau butelį į savo kambarį. Įsitaisiau lovoje su romanu apie šnipus, bet skaityti nesisekė. Filipas. Jo atvaizdas mažumą priblėso – toks mane pagavo įtūžis ant Andrė. Netikėtai pro alkoholio ūkus išvydau nepakeliamai švelnią Filipo šypseną. Pervertintas: ne. Mylėjau jį su visomis jo silpnybėmis: jei būtų buvęs ne toks aikštingas, ne toks nerūpestingas, jam nebūtų taip manęs reikėję. Jei nebūtų buvę už ką jam atleisti, jis nebūtų buvęs toks nuostabiai švelnus.

Mūsų susitaikymai, jo ašaros, mūsų bučiniai. Bet tuomet tai buvo tik smulkūs prasižengimai. Šiandien – kas kita. Susiverčiau stiklinę, sklidiną viskio, sienos ėmė skrieti ratu, ir aš nugrimzdau.

Šviesa sunkėsi pro akių vokus. Aš jų nepravėriau. Galva buvo sunki, o man liūdna, nors mirk. Neprisiminiau savo sapnų. Skendėjau juodose gelmėse, jos buvo skystos ir troškios – mazutas; ir šįryt tik vargais negalais išnirau. Atsimerkiau. Andrė sėdėjo fotelyje lovos kojūgaly ir šypsodamas žiūrėjo į mane:

– Toliau taip nebetęsime, mažule.

Tai buvo jis – praeityje, dabartyje – tas pats, aš jį atpažinau. Bet krūtinėje tebestrygsojo geležinis strypas. Mano lūpos virpėjo. Dar labiau pastirti, nugrimzti į dugną, pasinerti vienatvės ir tamsos gelmėse. Arba pabandyti įsitverti tos rankos, kuri į mane tiesiasi. Jis kalbėjo lygiu raminamu balsu, kurį myliu. Pripažino savo klaidas. Bet su Filipu kalbėjęsis mano labui. Žinojęs, kad mudu abu taip kenčiame, tad nusprendęs įsikišti nedelsiant, kol mūsų nesantaika neiškerojo.

– Tu visada tokia linksma; nesuvoki, kaip man skaudu matyti tave sielvartaujant! Suprantu, dabar tu ant manęs pyksti. Tačiau nepamiršk, kas mes vienas kitam esame – amžinai nepuoselėsi man pagiežos.

Silpnai šyptelėjau, jis prisiartino, apkabino mane per pečius – įsitvėriau jo ir tyliai pravirkau. Šilta ašarų palaima tekėjo skruostais. Kokia atvanga! Kaip sunku nekęsti ko nors, ką myli.

– Žinau, kodėl tau pamelavau, – pasakė jis truputį vėliau. – Todėl, kad senstu. Tiesą sakant, žinojau, kad sukils skandalas; kadaise tai nebūtų manęs sustabdę, o dabar vargina mintis apie ginčus. Aš pasirinkau trumpesnį kelią.

– Vadinasi, meluosi man vis daugiau?

– Pažadu, kad ne. Beje, Filipą matysiu nedažnai – mes nebe ką turime vienas kitam pasakyti.

– Tave vargina ginčai: bet vakar vakare išplūdai mane į valias.

– Nepakenčiu, kai tu pūtiesi, verčiau išsiplūsti.

Nusišypsojau jam:

– Gal tu ir teisus. Reikėjo tai užbaigti.

Jis suėmė mane už pečių:

– Mes ir baigėme, tikrai baigėme? Tu ant manęs nebepyksti?

– Visiškai nebepykstu. Baigta, baigta.

Viskas buvo baigta, mes susitaikėme. Bet ar viską vienas kitam pasakėme? Tik jau ne aš. Man spaudė širdį matant, kaip Andrė pasidavė senatvei. Nenorėjau dabar su juo apie tai kalbėti, pirma reikėjo, kad dangus visiškai išsigiedrytų. O jis? Ar jis turi slaptų minčių? Ar rimtai man prikaišioja už tai, ką vadina mano optimistiniu voliuntarizmu? Ta audra buvo pernelyg trumpa, kad ką nors tarp mūsų pakeistų: bet ar tai ne ženklas, jog jau kuris laikas – nuo kada? – kažkas nepastebimai pasikeitę.

Kažkas pasikeitė, galvojau, kai šimto keturiasdešimt kilometrų per valandą greičiu skriejome autostrada. Sėdėjau šalia Andrė, mūsų akys matė tą patį plentą, tą patį dangų, bet – neregimas, neapčiuopiamas – tarp mūsų buvo įsiterpęs skiriamasis sluoksnis. Ar jis tai suvokia? Taip, tikriausiai. Jeigu jis pasiūlė šią išvyką, vadinasi, tikėjosi, kad, primindama anų laikų keliones, ji galop mus suartins; ji nebuvo panaši į anas, nes nežadėjo jokio malonumo. Turėjau būti jam dėkinga už gerumą, bet ne, – buvau įskaudinta jo abejingumo. Taip aiškiai jį jaučiau, kad vos neatsisakiau važiuoti, bet jis tą atsisakymą būtų palaikęs blogos valios ženklu. Kas mums darosi? Mūsų gyvenime būta kivirčų, bet dėl rimtų priežasčių, pavyzdžiui, dėl Filipo auklėjimo. Tai būdavo tikri konfliktai, užbaigdavome juos įnirtingai, bet greitai ir galutinai. Šį sykį tai buvo it dūmų verpetas – dūmų be ugnies – ir dėl savo nepastovumo jis visai neišsisklaidė net per keletą dienų. Ir dar reikia pridurti, kad aistringi susitaikymai kadaise vykdavo lovoje; geismas, jaudulys, pasimėgavimas – ir tuščios pretenzijos pavirsdavo plėnimis; mes atsidurdavome vienas prieš kitą, atsinaujinę ir džiaugsmingi. Dabar tos priebėgos nebeturėjome.

Pamačiau užrašą, išplėčiau akis.

– Ką? Mili? Mes išvykome prieš dvidešimt minučių.

– Gerai važiavau, – atsiliepė Andrė.

Mili. Kai mama mus veždavosi aplankyti močiutės, koks tai būdavo žygis! Mili buvo kaimas, neaprėpiami auksinių kviečių laukai, kurių pakraščiais mes skindavome aguonas.

Šitas tolimas kaimas dabar arčiau Paryžiaus nei Balzako laikais Neji ar Otejis.

Andrė sunkiai rado kur pastatyti automobilį – buvo turgaus diena, mašinų ir pėsčiųjų knibždėlynė. Atpažinau senąją halę, „Auksinio liūto“ viešbutį, namus su apiblukusiomis čerpėmis. Bet prekystaliai, pastatyti aikštėje, ją pakeitė. Plastikiniai įrankiai, žaislai, trikotažas, konservų dėžutės, parfumerija, papuošalai nė kiek nepriminė senųjų kaimo mugių: tai buvo *Monoprix, Inno* prekybos centrai, paslidę po atviru dangumi. Stiklinėmis durimis ir pertvaromis tviskėjo didelis knygynas, pilnas knygų ir žurnalų blizgančiais viršeliais. Močiutės namą, kitados įsikūrusį kiek atokiau už miestelio, pakeitė šešiaaukštis pastatas, išdygęs priemiestyje.

– Nori taurelės?

– Oi ne, – atsakiau. – Tai nebe mano Mili.

Iš tikrųjų, nieko nebebuvo kaip anksčiau; nei Mili, nei Filipo, nei Andrė. O aš?

– Dvidešimt minučių iki Mili – stebuklas, – pasakiau, kai vėl sėdome į mašiną. – Tik tai nebe Mili.

– Taigi. Matyti, kaip keičiasi pasaulis, ir nuostabu, ir liūdna.

Pamąsčiau:

– Tu vėl šaipysiesi iš mano optimizmo: man visų pirma tai nuostabu.

– Man taip pat. Senstant tave slegia ne aplinka, o tu pats.

– Man taip neatrodo. Čia ir praloši, bet ir laimi.